

"Ara mateix no sóc ca

General, durant els anys 60, el seu so-
gre passà moltes nits a la sala amb
la pistola en mà per a defensar la
família contra els racistes. Avui
sembla vostè molt ben encaminat cap a la
presidència, i els sondatges asseguren que té
moltes possibilitats. Amèrica està finalment
llestà per a rebre un president negre?

—Al llarg dels últims trenta anys, s'ha pro-
duït un canvi revolucionari als Estats Units.
En alguns aspectes no hem canviat tan com
ens haguera agradat. Hi ha encara molta po-
bresia i molta injustícia que cal corregir. Crec
que hem arribat a un punt on una persona que
no és blanca pot ser considerada seriosament
com a candidat a la presidència dels Estats
Units i tal volta esdevenir president.

—Tan mal ho ha fet Clinton que potser
vostè es planteja desafiar el pròxim presi-
dent?

—Bé, jo no pense que ho haja fet tan mala-
ment, pense que tot polític que resulta elegit
en Occident avui en dia necessita molt i molt
de temps per a satisfer les aspiracions i les
expectatives dels electors. No hem d'oblidar
també que el públic vol menys governs però
vol les mateixes coses que el govern els pot
facilitar. Volen menys taxes, però sense que
lleven tot el que ja hi ha. En qualsevol cas, la
funció dels dirigents és la d'ocupar-se
d'aquests problemes.

—Es aquest el motiu pel qual vostè apareix
la setmana passada com defensor de to-
tes les accions positives i de la lluita contra
la violència?

—Això no són posicionaments en sentit polí-
tic, són senzillament la meua forma de pen-
sar. Això és el que jo, Colin Powell, pense
d'aquests problemes. No crega que estic fent-
ho per poder atraure un determinat grup polí-
tic o a un altre.

—Què podria fer millor el president Po-
well, per exemple, respecte a l'últim presi-
dent o a una dotzena de representants repu-
blicans?

—No sé si tinc un tipus de relació amb els
americans que em permetera fer-ho millor de
com estan fent-ho ara, això és el que he d'an-
alitzar en el meu cor.

—L'anomenen el Salvador en els mitjans
de comunicació i l'esperança de la població
de color, què més pot esperar...?

—Jo tan sols conec un Salvador i ens va
deixar fa algun temps amb molta saviesa.

—No li fan por tantes expectatives?

**La seua
popularitat als
Estats Units creix
gairebé al mateix
ritme que les
seues nombroses
declaracions
públiques
comencen a tenir
un pes polític
propi. Avui per
avui, no
representa cap
opció política,
malgrat haver
estat seduït per
republicans
i demòcrates. De
fet, els sondatges
especulen sobre
la possibilitat que
siga un dels
pròxims
candidats a viure
a la Casa Blanca.
És el general
Colin Powell.**

—Assumesc les expectatives, però també
sóc conscient que les expectatives poden
davallar tan ràpidament com han pujat. I no
estic confonent la popularitat i la celebritat
amb la popularitat política on s'ha d'estar en
la platea i en el fang i començar a discutir
amb gent que desitja eliminar-te política-
ment. Ja em passa. Aquesta setmana han des-
cobert sobtadament que tinc opinions sobre
l'avortament, sobre la violència urbana. I tot
d'una, tenen algunes reserves. Uns altres
diuen que és únicament perquè vull vendre
llibres.

—Podria ser president d'un partit repu-
blicà que està intentant desfer tot allò pel
que ha lluitat la gent de color al llarg dels
últims trenta anys?

—Durant aquests últims dies, he deixat
molt clar que no estic d'acord amb algunes
de les posicions que s'han adoptat, perquè no
em puc oblidar d'aquests 30 últims anys, i ja
es veurà si el partit republicà és prou "gran"
com per a adoptar un punt de vista tan mode-
rat.

—No sembla que siga així. Els candidats
republicans se n'han anat cap a la Coalició
Cristiana buscant-hi la benedicció.

—Què és exactament el partit republicà?
Aquest matí he conegut una dona molt repu-
blicana, i ella mateixa m'ha dit: "Quasi tots
els republicans es troben al mig però estem
callats. No estem tan ben organitzats, però
votem". No estiga tan segur que siga molt di-
fícil que la persona adequada adopte punts de
vista moderats que puguen ser un èxit a la fi
del dia per a la gent que vota.

—En els sondatges sembla tenir més segui-
dors blancs que de color. Quin creu que és el
motiu?

—El motiu és que els afro-americans no
han tingut tant en compte com els americans
les àrees en les quals he obtingut popularitat.
Les qüestions de seguretat nacional, política
de defensa, eixides internacionals, no són tem-
es que siguen ben vinguts en les mentalitats
dels afro-americans. Per tant, mentre aques-
tes xifres són sinònim de feblesa, representen
també una oportunitat ara que estic comen-
çant a parlar de solucions per a la defensa
i per a la seguretat.

—Com per exemple la pena de mort. Vos-
tè hi està a favor malgrat el fet que es con-
demna a mort a més gent de color que a
blancs.

—I també són els negres els que més patei-

ndidat"

xen els atacs dels criminals i dels assassins. I si algú és considerat culpable per un jurat en condicions d'igualtat, pense que la pena de mort és apropiada.

—*En qualsevol cas, continua sense tenir por que els blancs puguin votar per vostè per motius equivocats, perquè busquen d'aquesta manera el perdó per la culpabilitat històrica?*

—No puc influenciar el vot de la gent ni determinar quin és el motiu equivocats. No sóc tan ingenu com per anar rebutjant vots pel fet que siguin equivocats si vaig a dirigir una oficina.

—*Per tant, ara mateix vostè no és un candidat?*

—No, ara mateix l'única cosa que estic fent és tornar a participar activament en la vida pública, després d'haver passat dos anys escrivint les meues memòries, i promocionar el meu llibre. Ja veurem què passa després.

—*Com a president del comitè, vostè va demanar sempre que l'exèrcit dels Estats Units tan sols es comprometera en una lluita armada després d'haver definit expressament els objectius i tan sols quan tinguera el poder suficient. Però els bombardeigs a Bòsnia no aconsegueixen amb les condicions de la seua doctrina.*

—És cert, algun periodista ho va assenyalar mentre parlava d'això. Jo he estat sempre partidari de la doctrina que diu que per poder treballar amb els líders militars, els polítics han de comprendre el que intenten realitzar. Això pot semblar prou senzill, però li estranyaria saber a quantes crisis ens hem vist arrossegats per no tenir-ho clar. En segon lloc, una vegada s'han definit aquests objectius, cal permetre als militars que defineixen quina força militar pot aportar una solució o pot servir per assolir els objectius i si es decideix utilitzar-la, cal fer-ho de forma decisiva per a poder obtenir resultats, i val més fer-ho sabent quin serà el resultat.

—*Vostè va practicar aquesta política durant les operacions Defensa del Desert i Tempesta del Desert.*

—Sí, però he rebut crítiques també. Potser sóc un general aficionat, però quan vaig a la guerra, vull guanyar. És una actitud equivocada?

—*Ocorre així també amb Bòsnia i Hercegovina?*

—El que passa ara és que el president ha assumit finalment el paper de líder.

“Tan prompte com puguem acabar el període del senyor Castro hi haurà una gran quantitat de diners esperant a Miami per canviar de veritat l'illa.”

—*Cosa que li ha costat, de fet, prou de temps.*

—Al llarg de l'últim mes aproximadament Tony Lake ha convençut els aliats de manera molt efectiva i els ha dit: “Mireu, sabem que estem allà per motius humanitaris, sabem que no volem esdevenir bel·ligerants però el que han fet els serbis és massa. Hem perdut Srebrenica, hem perdut Zepa. Hem d'evitar tota possible nova intrusió a les zones de seguretat.”

—*Ara parla el general de l'exèrcit. No crec que molts membres de les forces aèries estiguin d'acord amb vostè.*

—Si realment vols acabar la guerra, cal ac-

tuar com a bel-ligerant, anar-hi i fer tot el possible perquè acabe. I això suposa una gran inversió de forces. No hi havia cap líder occidental que fos capaç d'exposar el tema al seu parlament, anar-hi i fer-ho. I la manera de solucionar la situació era dir si podíem bombardejar i la meua responsabilitat era preveure les limitacions.

—*Què és el que vostè recomanaria?*

—L'única solució a Bòsnia ha de ser una solució diplomàtica que permetesca la separació d'aquests tres grups. L'acord sobre el qual treballa intensament el senyor Holbrooke té menys aspiracions del que es podria haver aconseguit fa dos o tres anys si haguérem acarat la realitat de Bòsnia i Hercegovina: un únic estat multiètnic en aquell moment era molt improbable. Però la gent no va voler decidir si realment volia acabar la guerra amb tot el coratge que calia per a acabar-la; llavors hauríem d'haver creuat el riu i esdevenir bel-ligerants.

—*No sembla vostè massa optimista pel que fa al futur.*

—Bé, imagine's que es multipliquen les bombes per tot Sèrbia i tot Belgrad. Què aconseguiríem amb això? I fins i tot si s'aconsegueix aturar els serbis, com els manté vostè així? Què pensa que podria passar si totes les pistoles desaparegueren demà i el mes següent desaparegueren els avions? Hi hauria de seguida pau per sempre? Pense que demostraria que té una ment molt simple dir que si es deixen caure algunes bombes tot canvia.

—*Durant la Guerra Freda, i inclús una vegada acabada, les relacions entre Rússia i els Estats Units han estat el principal objectiu de la política d'afers estrangers de Washington. Quina és, al seu parer, la funció de Moscou en general?*

—Rússia representarà sempre un gran poder dintre d'Europa, un gran poder euroasiàtic, una terra d'enorme riquesa i potencial. Està passant per un període revolucionari perquè els russos intenten donar lleis a una societat que no tenia cap sentit de democràcia, i passar d'una economia d'estat a una economia de mercat els resulta prou difícil. En qualsevol cas, el progrés arribarà, lent però segur. Els Estats Units li han de proporcionar tota l'ajuda que necessita perquè no patinen pel camí.

—*Moscou adverteix que pot haver guerra si aquests estats socialistes entren a formar part de l'OTAN.*

—Això no té cap sentit.

—*A quina velocitat ha d'acceptar membres l'OTAN?*

—No hem de carregar més pes al procés revolucionari rus del que puga suportar. No hi ha ningú que estiga preparant-se per a

"No hem de carregar més pes al procés revolucionari rus del que puga suportar. No hi ha ningú que estiga preparant-se per a envair Hongria o Polònia. Em sembla que tenim temps per a fer-ho d'una manera sensata."

envair Hongria o Polònia. Em sembla que tenim temps per a fer-ho d'una manera sensata.

—*Quines parts del món necessiten encara que les forces militars dels Estats Units en garantequen la seguretat?*

—Sense cap dubte la zona del Golf Pèrsic. No crec que l'Iraq siga una amenaça per a ningú. Encara tenim un interès allà a causa d'Iran, i fins que el procés de pau no s'escampe per tota la regió, i Síria forma part d'aquesta àrea, hem de estar alerta. Pense que és important que continuem amb la nostra presència militar a Àsia mentre esperem que a Corea del Nord passe el mateix que a tots els altres petits països comunistes.

—*Diria vostè el mateix per a Cuba?*

—Sí, tant Cuba com Corea del Nord són l'última parella de roques que resisteixen mentre la gran muntanya s'ha esfondrat. A Cuba estem únicament esperant que un home acabe amb el seu destí històric i se'n vaja. Tan prompte com puguem acabar el període del senyor Castro hi haurà una gran quantitat de diners esperant a Miami per canviar de veritat l'illa.

—*Què passarà amb les tropes dels Estats Units que queden encara a Europa?*

—Encara les necessitarem, malgrat que ningú no desitja una altra guerra regional a Europa. Fa ja quasi 50 anys que hi va haver l'última i em sembla que la presència continuada de tropes americanes a Europa permet que hi haja estabilitat a Europa Occidental, i és també la base per a l'estabilitat a l'Europa de l'Est.

—*Així, doncs, l'OTAN no s'extingirà?*

—Quan vaig esdevenir president de l'OTAN el 1989, es va parlar d'un nou sistema de seguretat que poguera suplantar l'OTAN. Però, en poc més d'un any i mig es va trobar una nova estratègia de l'OTAN, i una nova estructura. Llavors, em vaig relaxar. Ja no m'amoïnava quan el meu amic Klaus Naumann venia a parlar-me de l'euroexèrcit. L'OTAN continuaria existint inclús amb la crisi dels Balcans. I això és així perquè els Estats Units tenim una funció molt important que acomplir encara al món i particularment a Europa.

—*Una última pregunta hipotètica. Si vostè fóra candidat a la presidència i guanyara, quines serien les tres primeres coses que manaria al seu personal que fera només prenguera possessió del càrrec?*

—No, no, no. No contestaré aquesta pregunta. Potser demanar una tassa de cafè, cridar un capellà perquè rese, i no se m'ocorre la tercera.

—*General, moltes gràcies per l'entrevista.*

Traducció: **Maria J. Seguí / Glòria Aleman**
©Der Spiegel-EL TEMPS